

Kun on, koito, kulkenut
yötä myöten varjojen maassa.
Kun on nähnyt niukasti
– tuonkin täysin tahtomattaan.

Kun on kauan kalvennut
Kylmän koura laihassa luussa.
Silti vielä varmasti
Herran luota luopumattaan.

Silloin voittanut on suuremmin,
kuni koskaan itse käsitin.

Kun on, nurja, nukkunut
itse hurjaan huutoonsa nousten
kalmankylmän kallion
laella ja yllänsä yö.

Kun on hämyyn hukkunut
niin kuin kesä kylmyyden tullen.
Mutta yhä mestarin
salaisuutta sielulla syö.

Voittanut on mahdit maailman,
vaikka kaipaa kantajan.